68ste Jaargang — N° 27.

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 8 JULI 1922.

Getrouwd of Ongetrouwd ? Wat kiest men ?

Ziedaar eene vraag die dagelijks gedaan wordt en het hoofd van menige jongman en van menig meisje doet draaien.

Want het gaat met het huwelijk gelijk met eene kooi, waar meerlen inzitten. De meerlen die nog buiten de kooi zitten te fluiten, doen alle geweld om in de kooi te kunnen, en de meerlen die er in zijn, doen paardengeweld om er uit te geraken, al houden ze niet op de meerlen, die buiten zijn, te lokken en in te roepen.

Vele getrouwden beklagen hun band, niettemin, ik zeg : trouwen is gewonnen !

Laat eens hooren wat de vijanden van 't trouwen, de oude jongmans, tegens het trouwen zoo al inbrengen :

« Als men jong is, is 't te vroeg om te trouwen, als men oud is, is het te laat. Een vrouw heeft veel noten op haren zang en ook veel gebreken ; als men alleen is, is men vrij ; het zijn niet al rozen in het huwelijk ; de tijden zijn slecht en de kinderen lastige schreeuwers ; ge kunt u deerlijk mispakken en als gij eens getrouwd zijt 't is voor altijd :

Men komt 's avonds vroeg naar huis
Want wiegen kunt ge t' huis.
En wat de bruid betreft :
Als de bruid zit in de schuit.
Dan zijn alle liedjes uit.

* * *

Ja, van dat alles is veel waar. Maar als ge klein waart, hebt ge ook uwen last niet medegebracht en zijt ge niet ook een schreeuwer geweest in het huishouden ?

De philozoof Diogenes ging eens in vollen dag met eene lantaarn naar eenen man zoeken zonder gebreken, en kloeg dat hij er geenen vinden kon ; zijn eigen zelve niet beziende, daar hij op de markt in eene ton woonde als een krankzinnige.

Niemand is er zonder gebreken ; niets is volmaakt op deze wereld, en liet ge u eene vrouw bakken, ze zou nog de eene of andere bluts of buil meebrengen.

En zijn de tijden slecht, ze zijn altijd slecht geweest en zonder moeite, is niets in de wereld ! Zonder moeite nog geen graantje ; er is altijd strijd voor 't leven.

En beziet maar sommige jongmans die niet trouwen : hoevelen die tot last dienen van hun eigen en van een ander, en hebben zij het geluk van oud te worden, dit geluk wordt een ongeluk, daar ze veeltijds zonder toom van het goed pad afdolen en slechts al morrend en in verdriet van eene baatzuchtige hand wat voedsel en wat oppas krijgen.

Zeker, er is eene uitzondering voor geestelijken, kloosterlingen en enkele uitverkorenen, en, wijl ze voor God leven en den evenmensch, waakt er over hen eene bijzondere Voorzieningheid.

Die verheven staat is een bijzondere roep. Maar buiten de geestelijken en eenige zeldzame uitzonderingen, is trouwen gewonnen.

* * *

En waarom ?

Omdat trouwen de regel is, de gewone weg, dien Adam, onzen eersten vader, en Eva, onze eerste moeder, over 6000 jaren ons onder de zegening des Scheppers hebben voorgebaand.

Trouwen is het woord, trouwen is de wet, trouwen is de orde ; uit trouwen volgt huishouden ; uit trouwen volgt huiszegen ; getrouwd gaat men arm aan arm de kronkelbaan des levens in ; ongetrouwd gaat gij veeltijds zonder steun, hoe langer hoe banger, en ein lelijk valt ge zonder een vriend die uwe oogen sluit.

Gedeelde smart, halve smart.

Gedeelde vreugd, halve vreugd.

Eenieder heeft mededoogen met eenen echtgenoot, met eene echtgenoote, die ongelukkig is, maar niemand met een verharden jongman.

Hij is alleen in de wereld.

Eens dit punt beslist, jongmans, dat ge zult trouwen, nu wanneer en met wie ? Met de eerste gelegenheid, en daarom, jongmans, laat u niet verleiden ; ziet uit de oogen.

Trouwt niet alleen om het geld. Nooit heeft geld alleen aan iemand geluk gebracht. Trouwt niet alleen voor de schoonheid, schoonheid is teer en bedrieglijk ; maar aanziet de familie, de opvoeding, de godsdienst doet uwe keus, en dan, eens uwen schat gekozen, voorwaar is 't woord, onder de hoede der Voorzieningheid.

Eerst Vlaamsch en dan - DE REST ?

Onder bovenstaanden titel vinden wij in « *Ons Geloof* » het volgende stuk van Th. Van der Schelden, overgenomen uit « *Het Vlaamsche Land* » van 20-5-22 :

« Eerst Vlaamsch... en dan de rest.
Ons Vlaamsch-zijn boven alles ».

Met dergelijke leuzen kan een Roomsch Katholiek, hoe Vlaamschgezind hij ook zijn moge, niet meegaan. Zij zijn voor hem principiëel verkeerd, en hebben reeds onheil genoeg gesticht. Ze dienen bestreden met de uiterste kracht, al worden zij binnengesmokkeld onder leeuwenvlaggen, op schepen die *Godsvrede* heeten.

Voor den geloovigen Katholiek — de politiek behandelen wij hier niet — is de hoogste wet : de liefde tot God en tot den evenmensch om God.

Het rijk Gods moet eerst gezocht worden.

De Heiliging van Gods naam — het toekomen van Gods Rijk — het geschieden van Gods wil worden gevraagd vóór het dagelijks brood.

Verovering van de wereld weegt niet op tegen verlies van de ziel. — Al het aardsche is vergankelijk. Gods woorden gaan niet voorbij.

Alles moet naar één doel gericht worden : Alle aardsche goederen zijn maar goederen voor roover zij naar het éene groote eindoodel leiden. Eene zaak alleen is noodig.

Voor een Roomsch-Katholiek, die katholiek is in de ziel, staan deze waarheden boven alle betwistingen verheven, overvleugelen zij landen en zeeën, bergen en afgronden. Zij zijn waarheden voor alle tijden en volken.

Dat velen er niet naar leven, dat bijna allen soms struikelen en vaak vallen, neemt niets weg van hare bindende kracht.

Eeuwigheid is belangrijker dan tijd. Vergelijking is onmogelijk. Het eeuwig vaderland heeft oneindig meer waarde dan het aardsche.

Het burger zijn in de stad Gods beteekent onschatbaar meer dan het burger zijn in het grootste en het machtigste rijk ; en het veilig aanlanden in de Hemelsche haven heeft meer dan uitwegen naar de zee en havens op de wereld.

De taal werd den mensch gegeven tot zijn eeuwig doel, niet er tegen. Zij is een middel om in gemeenschap te treden met den Schepper en de medemenschen, om waarheid te verkondigen en liefde uit te drukken.

De vaderlandsliefde ook mag een vorm zijn van liefde tot God in een deel zijnar schepping, van meer liefde tot die evenmenschen, die nauwer met ons verbonden zijn.

De Staat insgelijks is middel voor den mensch om door gemeenschap met bepaalde andere menschen, zijn doel te bereiken. Dat eeuwig doel beheerscht alles : Het is de opperste verwarring, middel tot doel te maken en het tegen het eindoel op te richten.

De Leuze zij dus :

Katholiek altijd, overal, in alles, in alle handelingen van het leven ; dus Vlaamsch in Vlaanderen, omdat de rechtvaardigheid, de naastenliefde, dat vereischen, omdat God ons Vlaming schiep en wij die schepping in ons moeten eerbiedigen.

Katholiek : dus geene scholen gesteund waar aan God niet geschonken wordt wat Hem toekomt, waar Hij vergeten, zooniet miskend wordt, waar Zijne wet niet tot grondslag ligt van het onderwijs.

En staat de Katholieke Vlaming, ten gevolge van omstandigheden waarvan het verdwijnen ten spoedigste moet betracht worden tijdelijk voor de keuze :

Katholiek-fransch onderwijs, of in Katholiek opzicht onbetrouwbaar Nederlandsch onderwijs, dan is die keuze voor hem duidelijk :

Hij offere het mindere goed voor het hoogere en steune Katholiek onderwijs al is het Fransch, tegenover oukatholiek al is het Nederlandsch.

Eene Godslastering is niet minder eene Godslastering al wordt zij in het Nederlandsch uitgesproken.

Een Nederlandsch zedeloos boek is even veel te weren als een Fransch.

Nederlandsche schunnigheden besmeuren de ziel evenals Fransche. Wat slecht is blijft slecht al is het Vlaamsch, al is het een eigenaardigheid van den Vlaming.

De taal is veel, zeer veel. Hij die ze aan een volk ontneemt zondigt zwaar tegen de rechtvaardigheid.

Maar er zijn zaken die nog oneindig meer zijn en wanneer de taal haar doel miskent en opstaat tegen de Waarheid, is zij geen goed meer.

« *Ter Waarheid* » orgaan der Vlaamsche nationalisten, schreef eens :

« Maar boven de nationale waarden en in harmonie er mede staan de internationale en algemeen menschelijke, die alle menschen gemeen hebben. Het godsdienstig en wijsgeerig idee, het antwoord op het Vanwaar ? Waarheen ? grijpt oneindig veel dieper dan de nationaliteitsidee ».

Zoo is het inderdaad.

« Eerst Vlaamsch, dan de rest ! » schrijft « *De Schelde* ».

Die *rest* dat is ons Roomsch-zijn, ons Katholiek-zijn, dat is de godsdienst, de waarheid over de hoofdvraagstukken van ons bestaan op aarde.

Th. VAN DER SCHELDEN,
in het *Vlaamsche Land*, 20-5-22

Het Alkoolbedrijf.

Het wetsontwerp over het alkoolbedrijf is neergelegd ; het is onderteekend door de heeren Pierco, J. Maenhout, De Brucker, Wynandy, Flagey en Amelot.

In de toelichting wijzen de onderteekenaars op het feit dat, hadde de wetgever van 1919 zich bij bepalingen van fiscalen aard beperkt de wet van 29 Augustus 1919 enkel weldaden zou verwezentlijkt hebben.

Dezelfde wet bevat echter den verkoop van sterke dranken in de koffiehuizen, de gasthoven en spijshuizen, en in dit « heilloos verbod » zooals voorstellers het heeten, zien zij de bron van al het kwaad.

Dit verbod, zeggen zij, heeft 200,000 gezinnen van eerlijke handeldrijvers gedeeltelijk van hunne broodwinning beroofd en ze, zonder vergoeding, uit een bezit gedreven, dat zij door het werk en sparzaamheid hadden verworven.

Zij zegden verder in de toelichting :

Deze wet heeft eenvoudig de verbruikplaats veranderd en ze overgebracht van het kotlehuis naar het gezin waar de vader het slechte voorbeeld geeft. Zij was een spoorslag tot grooter verbruik, daar zij verbiedt minder dan 2 liters te gelijk te koopen, hetgeen overigens den kostenden prijs van het druppeltje merkelijk daalen doet.

De smokkelhandel werd er door aangewakkerd, terwijl anderzijds, tal van geheime stokerijen tot stand kwamen, die aanzienlijke hoeveelheden onuitvere en valsche producten in omloop brachten, die zeer nadeelig zijn voor de gezondheid en aan de belasting ontsnappen.

Meer dan 12 duizend sluiters werden veroordeeld tot straffen waarvan de strengheid schier altijd en verre de belangrijkheid der overtreding overtreft. Op groote schaal werd het eertijds in ons land weinig gekende gebruik van geestesverdoovende en bedwelmende middelen uitgebreid ten nadeele van de volksgezondheid.

De middelen door de agenten gebruikt, tot het beteugelen der overtredingen zijn waarlijk, dank zij deze wet, verachtelijk geworden en gansch een leger spioenen en verklikkers is uit den grond opgerezen.

En dit alles zonder noodzakelijkheid hoegenaamd om het nagestreefde doel te bereiken vermits men enkel de verbruiksvermindering op het oog heeft en uit ervaring blijkt dat deze door den prijs wordt geregeld.

Heeren Pierco en consoorten omschrijven de door hen voorgestelde wijziging in de beide wetten van 29 Oogst 1919 als volgt :

1. Het weder invoeren van de toelating om sterke dranken in de openbare plaatsen te verkoopen.

2. Het verscherpen van het toezicht bij den alkoolstoker, bij den likeurfabrikant en bij den slijter, ten einde er toe te komen nog slechts volstrekt zuivere produkten aan het verbruik te leveren, het bedrog geheel te doen verdwijnen en daarmede ook de nadeelige producten ten slotte om te verhinderen dat een der rechten, waar de verbruiksproducten aan onderworpen zijn, aan 's lands Schatkist worden onttrokken.

Alle mogelijke middelen in het werk stellen om het misbruik, dat is het alcoolisme, te bestrijden.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Een slachtoffer van den Cinema in bed. — Een jonge elegante vrouw werd de vorige week ergens in Parijs op straat aangetroffen in ziekelijken toestand. Op haar verzoek bracht een voorbijganger haar naar het Amerikaansche ziekenhuis in Neuilly. Zij verklaarde daar zonder eenig teeken van berouw, een langzaam werkend vergift ingenomen te hebben, op voorbeeld van haar landgenoote, de Amerikaansche film-diva Olive Thomas Haar naam en woonplaats weigerde zij te zeggen ; zij vertelde alleen, dat zij ergens in de V. S. woonde. Pas vlak voor haar dood gaf zij den naam Elisabeth Kohn op, en in haar papieren werd werkelijk een pas met dien naam gevonden, maar het bijbehoorende portret vertoonde geen gelijkenis. Het slachtoffer, dat zich overigens niet ongelukkig scheen te voelen en zelfs met haar verpleegster schertste, moet 30 tot 32 jaar oud zijn geweest.

Ijselijke Broedermoord

Een lijk aan stukken gehakt en gepekeld. — De 39-jarige landbouwer Clement Jallifier, te Valence, was reeds sedert 15 Maart verdwenen, zonder eenig spoor achter te laten.

Nadat allerlei vage gerruchten over een geheimzinnige misdaad de ronde hadden gedaan, onder de bevolking van de streek, ontving de rijksvaacht van Romans een naamloos schrijven, waarop besloten werd tot een huiszoeking over te gaan in de woning waar Clement Jallifier samen had gewoond met zijn broeder Leon, die 60 jaar oud is, doch klock als een os maar begrensd van geestesvermogens.

Van zolder tot kelder was alles doorsnuffeld zonder uitslag en reeds zou men het onderzoek hebben opgegeven toen men in een ton het aan stukken gehakte lijk van Clement Jallifier ontdekte. De overblijfselen waren met een laag zout bedekt, zoodat men bij een oppervlakkig onderzoek aan pekelvlees had kunnen denken.

Terwijl de gendarmen de aklijke vondst onderzochten had Leon Jallifier de vlijt genomen in de richting van Grenoble. Onmiddellijk werd zijn persoonsbeschrijving in alle richtingen rondgestuurd en alle wegen in den omtrek bewaakt.

Nabij La Sone, op 7 kilometer van Saint-Marcelin, liep de moordenaar in de klem ; nadat hij een wanhopigen weerstand geboden en vier gendarmen had gewond, kon hij aangehouden en teruggeleid worden naar het huis der misdaad, waar een eerste ondervraging plaats had.

De moordenaar weigerde echter inlichtingen te verstrekken, over de misdaad. Alleen weet men dat de samenwonende broeders niet in goede verstandhouding leefden.

— *Het lijk in de ton.* — Léon Jallifier, die te Génis-ieux zijn broeder vermoordde en diens lijk in eene ton met zout stopte, is in de gevangenis van Valence opgesloten. In strijd met wat eerst bericht werd, heeft de moordenaar eerst het lijk niet aan stukken gesneden. Aan den onderzoeksrechter verklaarde hij, zijn broeder met eene matrak doodgeslagen te hebben. Hij legde dan het lijk in het bed en wierp er dekens over ; zes dagen later hakkte hij het weg, plooide het in tweeën en duwde het zoo in de zoutton. De moordenaar is, evenals de vermoorde, overigens, een verstokte dronkaard. Eenige jaren geleden verbleef hij gedurende eenigen tijd in een zinneloozengesticht, daar hij lijdend was aan dronkemanswaanzin.

— *Voorzichtig in den trein.* — 't Vreeselijk ongeluk dat wij hier meêleelen wijst er nogmaals op hoe gevaarlijk het is in den trein uit het raam te kijken.

De 14 jarige Edward Jenet, die alle dagen de reis van Ancy naar Metz deed waar hij werkte, leunde door de portelvenster. De deur, slecht gesloten zijnde, vloog open, de jongen stukte uit het rijtuig, plofte met het hoofd tegen een dwarsbalk en brak den schedel. De dood was oogenblikkelijk.

— *Een ongeluk in een cirkus.* — Maandag avond rond half elf voerde een Belgische kunstenmaker Albert Van Schepdael, zijn nummer uit in een cirkus, thans te Amiens opgesteld. Hij voerde krachtoefening u uit tegen het nok van den cirkus, zonder dat een net onder hem gespannen was. Op een gegeven oogenblik gelijk hij zich enkel met de tanden vasthoudend te hengelen hing, brak het touwtel en kwam hij van op 20 meters hoogte ten gronde.

Hij werd naar het hospitaal overgebracht. Zijn toestand is bijzonder bedenkelijk. De ontroering onder de toeschouwers was bijzonder groot.

Italië.

Stoute ontvluchting van 9 gevangenen. — Negen gevangenen zijn op een vermetele wijze uit de San Matteo gevangenis te Pisa ontsnapt.

Zij braken door een muur en konden een gat in het dak maken. Met behulp van aan elkaar gebonden lakens kwamen zij buiten de gevangenismuren.

Een voorbijganger waarschuwde de bewakers en een der gevangenen kon weer gevat worden, maar de anderen wisten, niettegenstaande een hevig revolver- en geweervuur, te ontkomen.

Engeland.

Gehuwd op 12 jarigen ouderdom. — Drie jaar geleden trad een schoolmeester van London, James Archibald, in den echt met de genaamde Marie Thompson, welke voor den priester verklaard had 16 jaar oud te zijn, wat goed kon geloofd worden gezien zij groot en struisch was. De jonge vrouw is nu gestorven en bij het opmaken van de overlijdensakte bleek dat zij slechts 15 jaar telde, zoodat ze 12 jaar was toen zij huwde. De weduwnaar is aangehouden en zal voor het Assisenhof vervonden worden.

Nederland.

Goed bewacht. — De bolchevistisch-Russische afvaardiging ter Conferentie van Den Haag had, in de Hollandsche Residentiestad, een « pique-nique » of eetmaal onder de open lucht ingericht. Doch geden de tegenwoordigheid van talrijke Russische monarchisten, had de Hollandsche politie een ontzagrinbozemend getal agenten ter plaats gezonden, om de bolchevisten te beschermen, voor 't geval zij zouden aangevallen worden. Zij hebben bijgevolg op 't grasplein geeten, omringd door een sterke policiemacht, tot groote leute van de toeschouwers !

Duitschland.

Nieuwe politieke misdaad. Een aanslag op Maximilian Harden. — Op den bekenden dagbladschrijver Maximilian Harden is bij Berlijn in Grunewald een aanslag gepleegd.

Harden werd verschillige malen met een ijzeren stang op het hoofd geslagen en gewond. De overval schijnt in verband te staan met het laatste artikel van Harden in de « Zukunft », waarin hij een krachtig optreden eischt tegen den Deutsch-Völkischen Bond.

De aanslag werdt gepleegd door twee opgeschoten knapen. Harden werd van zijn woning in Grunewald naar een kliniek gevoerd, waar hij nog den zelfden avond werd geopereerd. Direct levensgevaar schijnt niet aanwezig te zijn.

Terwijl een der daders is ontkomen, is de andere, die ongeveer achttien jaar oud is aangehouden. Deze behoort tot het verbond van nationaal-gezinde soldaten. Hij is met Harden, die weer tot het bewustzijn is gekomen, geconfronteerd en door dezen herkend.

De loopbaan van M. Harden. — In 1861 te Berlijn geboren, heeft Harden een zeer bewogen leven gehad. In zijn jeugdjaren was hij reizend tooneelspeler en toen leerde hij misschien achter de schermen en voor het voetlicht in het klein een rol spelen, die hij later schitterend voort spelen zou in het politieke leven, waar leugen en ijdelheid hun hoogtij vieren. Of heeft hij zich later in het leven ontdaan van het masker en een openlijken strijd gestreden ? Wat er ook van zij, hij nam een zeer belangrijke plaats in en is voorzeker een der bekwaamste journalisten van Duitschland geworden.

Op een zeker tijdstip was hij, althans in Duitschland, een apostel van de waarheid. Toen in Augustus 1914 de oorlog voltooid werd, schreef Harden in zijn Revue een reeks artikelen die opschudding verwekten. Hij zeide kort en krachtig, dat de Duitsche eerzucht den oorlog wilde, dien zij ontketend had. « Waarom liegen ? » vroeg hij. Hij was dan ook een der eersten, die erkende dat Duitschland een misdaad begaan had, zijn berouw toonen en het herstel waarborgen moest. Men moet erkennen, dat hij hierdoor en hiervoor een moeilijken strijd moest strijden en van monarchistische zijde voortdurend aanvallen te verduren had. Zijn eerlijken wil en de tegenstand dien hij bood aan de imperialistische drijvers hebben hem, waarschijnlijk, evenals Dr Rathenau, tot een slachtoffer gemaakt van de misdadige wraakzuchtige reaktiepolitiek.

Gemengde berichten

Nieuwe postzegel van 25 centiemen.

Een violetkleurige postzegel van 25 centiemen in typographie, zal op 21 Juli 1922 worden uitgegeven.

Voort wordt het nieuw postzegeltype in typographie (Beeltenis van den Koning), bij gelegenheid van het herdrukken van de postkaarten van 15 en 30 centiemen, op deze waarden overgedrukt.

De nieuwe postkaarten van 15 centiemen zullen van 5 Juli 1922 af verkocht worden.

Wapen en munitieverbruik in den Oorlog.

Gesteund op officieele gegevens geeft de « Kriegerzeitung » het volgende statistisch overzicht van het verbruik aan technische oorlogsmiddelen door Duitschland gedurende den grooten wereldoorlog.

Volgens deze statistiek bedraagt de totale aanmaak van geweren, karabijnen en pistolen 10 millioen stuks. Vijf maanden na het uitbreken van den oorlog werden dagelijks 1200 geweren afgeleverd, later bereikte men een gemiddeld aantal geweren, pistolen, enz, van 250,000 per maand. Aan machienegeweren werd afgeleverd midden 1916 2300 stuks, in het voorjaar van 1917 7000 en in den Herfst van hetzelfde jaar 13,000 stuks per maand. De handgranaten-fabricatie bereikte in den Winter van 1916-17 met 9 millioen stuks Nahkampfmuntie, meer dan 100 millioen kilogr. kruit en meer dan 325 millioen ontplofbare stoffen vervaardigd.

De zware artillerie bestond in 1918 uit 1660 batterijen, Voor de lichte artillerie werden in 1916 1500, in 1917 2000 en later 3000 nieuwe stukken geschut per maand aangebouwd. Mijnwerpers leverde men in 1917 per maand 4300 stuks. Van lichtpatronen vervaardigde men er 75 millioen, signaalpatronen 193 millioen stuks. De massa prikkeldraad, welke is verbruikt, zou voldoende zijn om geheel Duitschland met een draadversperring te omgeven van 65 meter breedte. Het aantal benoodigde zandzakken bedroeg per maand 29 millioen. Stalen helmen en gasmaskers vervaardigde men 500,000 stuks per maand. De cartografische afdeeling van het leger drukte 800 millioen kaarten. In den Zomer van 1918 hadden de Duitschers op alle oorlogsfronten wegens gebrek aan gummi en ander materiaal te zamen nauwelijks 40,000 automobielen, terwijl de Enteate alleen aan het Westfront de beschikking had over 200 000 autos.

MENGELWERK VAN « *DE POSTRIJDER* »

— 38 —

LAMBRECHT VAN LOO

(Vervolg).

Het was eene soort van trap, zeer breed en zeer hoog. Hij was overdekt met een sterk dak van gevlochten wilgenhout, om de beklimmers tegen de schichten en steenen der belegerden te beveiligen. De trap werd tot tegen den muur gevoerd en langs dien weg bestormden de belgeraars de wallen.

Ondertusschen bleven de Duitschers ook niet met de armen op de borst gekruist. Steunende op het groot getal, sprongen zij nu en dan uit hunne burcht, vielen de arbeiders op het lijf en werden handgemeen.

Soms lukten de Duitschers er in eenen toren, of eene springhaal te vernietigen of ja het vuur aan het kamp steken. Doch meestijds moesten zij onverichter zake en met verlies van volk, in hunne schansen terugwijken.

In zulke omstandigheden was het immer met Lambrecht dat de vijand het eerst te rekenen had. Het was alsof een geheime geest den jongeling waarschuwde, want nauwelijks mochten de Duitschers zich vertoonen, of men zag de jonge hoofdman met zijne Gentenaars komen aangesneld en dan vijand als eene hagelbui op het lijf vallen.

Lambrecht trachtte altijd in den strijd niet ver van Hugo van Schoorisse te geraken, en dan wee de Duitschers ! Niets kon hem weerstaan. Hij vocht met dolle razernij en bedreef zulke wonderen dat hij het schrikbeeld werd der bezetting, die hem aanschouwde als haren booven geest.

Lambrechts naam was weldra in alle monden. De mieste krijgsknecht kende den Gentschen hoofdman en 's avonds in het kamp, rond het vuur, werden honderd trekken van stoutmoedigheid en onverschrokkenheid van den jongen held verhaald, trekken die de levendige inbeelding van het volk met de zonderlingste en bovennatuurlijkste omstandigheden verrijkte.

Dapperheid werd in de middeleeuwen aanzien voor de vorstin der deugden. Geen wonder dus, had Lambrecht reeds lang de algemeene achting van gansch het graafsijk leger gewonnen.

De graaf die de dichterlijke lotgevallen van den jongen ridder kende, voelde zich dagelijks meer en meer voor den dapperen jongeling genegen. De oorlog, dien hij met den keizer voerde wasver van geeindigd te zijn, en Boudewijn wist hoe hoog men eenen man als onze jonge held, in zulke omstandigheden mocht schatten. Ook zou hij niet geaarzeld hebben hem openlijk de klaarste blijken te geven van achting en vriendschap, maar hij vreesde dat dit zijnen ouden en getrouwen dienaar Hugo van Schoorisse, te zeer zou ergeren en kranken.

Hugo immers volhardde in zijnen brandenden haat tegen Lambrecht. Hij bleef ongevoelig aan de bewijzen van kinderlijken eerbied van zijnen schoonzoon. De stijgende roem van den heer van Loo scheen Hugo eerder te vervelen en te stooren, dan zijn gemoed te verzachten en zijne gramschap te stillen.

Lambrecht verdroeg alles met geduld. Hij koesterde nog immer de hoop, dat de heer van Schoorisse wel eens zou vergeven en vergeten.

Zekeren dag — de Duitschers waren nogmaals uitgebroken en de Vlamingen op het lijf gevallen — zag Lambrecht zijnen schoonvader omringd van vijanden, in 't drukkendst gevaar. Er naartoe vliegen, hem verlossen en de roekelooze vreemdelingen straffen, was voor den held het werk van eenige oogenblikken.

Lambrecht dankte den Hemel hem zulke schoone gelegenheid gegeven te hebben, om zijnen stijfhoofdigen vader te verplichten. Zou Hugo hem nog langer kunnen haten ?

Wie zou Lambrechts teleurstelling, zijne verwondering en zijne smart kunnen beschrijven toen hij, na het gevecht, den heer van Schoorisse ontmoette? Hugo's gelaat was stuurder en duisterder dan ooit en geen enkel welwillend woord ging hem over de lippen. Lambrecht boog het hoofd en zuchtte. Zulke onverzoenlijke haat verstomde den edelmoedigen jongeling.

's Avonds zegde hij niets van het vooral aan zijne jonge vrouw. Dit mocht haar hart doorboren en den laatsten sprankel der hoop uitdooven, die haren geest nog streedde.

Weken waren verloopen. Torens, ladders, springhalen, de reutentrap der Gentenaars alles was reeds lang vaardig. De Vlamingen hadden verschillende malende burcht bestormd. Vergeefs, zij weerstond aan hunne heldhaftige pogingen.

Dit kostte de belegeraars veel volk, en hun vertrouwen in zege was zeer gedaald. Graaf Boudewijn besloot een uiterste poging te wagen. Mislukte zij, men zou zich voortaan tevreden houden met het slot nauw in te sluiten en de bezetting trachten uit te hongeren.

Alles werd dus bereid tot den aanval.

Eene innige sombere woede blakte in het hart der Vlamingen. Hunne duistere dreigende gelaatstrekken, voorspelden genoeg hoe bloedig, hoe hardnekkig de kamp wezen zou. Stilzwijgend stonden zij in het geld geschaard, maar hun oog zag zoo zwart, en zij baten zoo nijdig, op hunne lippen, als een ontembare hengst op zijn gebit.

In de vorige stormloopen had graaf Boudewijn het nut opgemerkt van het eigenaardig krijgstuig der Gentenaren. 't Was langs daar, dat men dikmaal de meeste pogingen zou aanwenden.

De moedigste ridders werden uitgelezen en bij de kloekste en dapperste Gentenaren vervoegd. Graaf Boudewijn in persoon stelde zich aan het hoofd dier keurbende.

Op den eersten rang stonden onder andere Lambrecht en zijn schoonvader Hugo van Schoorisse. Beide brandden van den vurigsten strijdlust en verwachtten met ongeduld het sein van den aanval.

De bazuinen schallen. Eene wolk van schichten en steenen vaagt de Duitschers van hunne wallen, terwijl de Vlamingen met oorverdoovend krijgsgeluid naar boven stormden.

Hugo van Schoorisse onderscheidt zich onder allen. Hij klimt den trap op en zoo snel en zoo driftig, als ware hij nog in den vollen bloei des levens.

Hij, de eerste, bereikt den top van de trap, maar hier begint het spel.

De Duitschers staan op hunne muren in dichte rangen. Hunne zware stalen harnassen versperren de aanvallers den weg als een onderbreekbare muur. Wie dan onder de Vlamingen zal den vijand het eerst doen wijken, en het eerst zijnen zegevierden voet op de wallen zetten ?

Hugo vecht met dolle razernij. Na en dan stort een Duitscher stervend neder. Een ander springt in de plaats en stopt de gemuite bres. Geen Vlaming vermag het de muren te bereiken : de vijand staat pal en schuift geen voet, geene hand, geene lijn. Het regent slagen op het hoofd van den stoutmoedigen Hugo. Ware zijne uitrusting niet ongemeen sterk geweest, hij lag reeds tienmaal met verpletterden schedel, of dorstoken hart, ten grond.

Dit deed de razernij van den reusachtigen en onverschrokken grijzaard nog stijgen. Zijn slagen werden nog doller nog heviger. Doch eindelijk ontvangt hij zulken geweldigen speerstoot in de vlakke borst, dat hij wankelt, met de armen in de hoogte gestrekt achterover helt en ook links zijne pogingen dreigt te vallen.

Een greuns van woede, van spijt en van vernedering verwringt den mond van den hoogmoedigen ridder. Doch onverwachts voelt hij zich door eene krachtige hand stutten. Dit houdt hem op de been.

Terzelfder tijd, verschijnt Lambrecht aan zijne zijde, gewapend met eene zware, glinsterende slagbijl.

Eerst werpt de jonge held eenen kalmen dreigenden blik op den vijand en een stond nadien rolt een reusachtige Duitscher met verbrijzelden helm en opengekloven schedel, stuiptrekkend voor zijne voeten.

De enkele verschijning van den gevreesden Gentschen hoofdman, bracht eene onrustige vlotting onder de verdedigers van het slot, even als een zwart opkomend onweder de kudden in het gebergte, eenen geheimzinnigen schrik injagt en ze omstelt.

Niemand had den heer van Loo nog ooit zoo vreeselijk gezien. Zijn gelaat, duister als de nacht van innige woede, voorspelde niets dan onheil.

Al wat onder zijn bereik komt, valt.

De Duitschers, door Lambrechts blik beheerscht, betooverd, overmeesterd, wijken gansch onbewust eenige stappen achteruit. Een sprong en de eer van den dag was aan den heer van Loo. 't Was alsof hij 't niet merkte ; hij verroert met. Hugo van Schoorisse ziet de kans klaar en stormt op de muren met geweldig degen, en den alouden krijgsroep van zijn adelijk huis in triomf uitgalmende.

Lambrecht, graaf Boudewijn en twintig andere ridders volgden hem op de hielen.

Een hardnekkige strijd, zonder genade, op leven of dood, vangt aan.

Spijtig muur dat de Vlamingen het overal zoo goed niet maken.

De Duitschers weeren zich dapper. Zij lukken er in het grootste getal der stormladders omver te trimmen, en honderde Vlamingen liggen onder de stukken met gebroken armen of beenen.

Twee houten torens staan in lichte laai. De aanval wordt overal afgeweerd, uitgenomen, daar waar graaf Boudewijn, Hugo en Lambrecht aan 't hoofd van het pulk der Vlamingsche ridders hap strijden.

Daar alleen moeten de Duitschers wijken. De belegeraars winnen gedurig meer en meer grond. Na eenige stonden en zij zijn den muur meester en gaan hen, het vuur en het zwaard in de hand, binnen het slot werpen.

Hunne tegenstanders roepen met akelig noodgehuil om hulp en ondersteund. De Vlamingen eens op de andere plaatsen afgeslagen krijgen de Duitschers de handen vrij en nu koteren zij van alle kanten te gelijk, verhitte bloed, en met den overmoed der zege, naar een en hetzelfde punt toegestroomd. Nooit werd woedender strijd gestreden !

Daar staat het pulk van Vlaanderen's halden, pal als een muur. Geen enkele Vlaming wijkt eenen voet. Vergeefs worden zij op drie zijden te gelijk besprongen.

De overmacht vermag niets tegen hunnen moed.

Hoe menige dappere ziel ontvliegt daar deze wereld door ijselijke gapende wonden ? 't is eene afschuwelijke slachting.

Doch eenskaps stijgt achter de heldhaftige aanvallers, uit het kamp der belegeraars, een luide, angstige kreet. Geen enkele Vlaming ziet om. Maar eenen stond nadien klinkt eene heesche van razernij bevende stem : « Achteruit. »

Elkeen herkent de stem van zijnen vorst, van Boudewijn V.

Treurig maar schuimend van woede en vreeselijk als een gekwetste ever, wijken de Vlamingen langzaam in goede orde naar den trap, langs deuwelke zij zoo hoopvol deze muren hadden beklommen.

Lambrecht, Hugo, Bertram van Knesselare, Kuno van Lungelede en eenige andere der dappersten onder die dapperen bedekken den aftocht. De Duitschers, met luide zegekreten dringen immer geweldig aan, en zetten hunne tegenstrevers meer en meer in 't nauw.

Zij meenen hun met alle geweld van de muren te drommen en ze van boven naar beneden in den gracht te doen storten. Hunne pogingen mislukken, dank vooral aan den kloekmoedigen Lambrecht.

Het grootste deel der Vlamingen is reeds zonder hinder beneden getraldt. Slecht een tiental, waronder onze jonge held, staat nog op de wallen. De Duitschers schuimbekken van woede. Zulke schoone gelegenheid gemist hebben om hunne vijanden den nek te breken !

Zij deinzen eenskaps eenige stappen achteruit en storten dan met alle geweld op de kleine overige bende. Dat zal alles uitboeten.

De schok was ontzaglijk Lambrecht en zijne makkers konden aan den stroom niet weerstaan. Zij voelen zich ras achteruit gedrommen. Gelukkig staan zij voor de ladder. Daar schiet de grond van onder hunne voeten, zij vallen achterover en rollen met akelig gerammel, en angstig noodgegil, van boven benoden den trap.

Lambrecht, op zulke ongewone en onaangename wijze nedergekomen, bevond dat hij boven op eenen hoop nedergestorte ridders lag. Verscheidene moesten erg gewond zijn, want een droef geklag steeg te hemel. Onze held had ook menige kneuzing ; de gramschap, de toorn om zijne nederlaag ontnam hem alle gevoel. Al brieschend springt hij recht. Doch de val heeft hem half bedweld. Zijne oogen scheemren ; hij draait twee, driemaal op zijne hielen en tuimelt met uitgestrekte armen op de grond. Het scheen den jongen ridder dat de aarde schijverde en golfde. Eene machtige krachtsinspanning brengt hem weder op de voet.

(Wordt vervolgd).